

поговоримъ за нашия бѣдний вечеръ,
какъ се е правялъ по насъ въ старо врѣме,
тъй както сме го запомнили отъ малки.

Срѣщу Колада, вечера, още отъ рано
видишъ, че се прибира сичкото домакин-
ство, сички сѣ радостни. Въ огнището
лѣжи заровена пита, на камината на ве-
ригата виси черно котле, въ което се вари
хошафъ; край огнището кипятъ гърнета
съ бѣлъ бобъ, черъ бобъ и леща. Ето ти
старата домакиня, баба, истъркули питата
изъ огнището, отърси я съ отрепката,
остържи я съ угрибката и я сложи на
суфрата, дѣто порѣдатъ паници съ варенъ
бобъ, леща, сушени круши, орѣхи и медъ.
Радватъ се старитѣ, подскачатъ дѣцата,
чакатъ съ нетърпене коги да насядатъ;
искатъ тѣ по-скоро да си отчупетъ отъ
топлата пита; ще имъ се да си похва-
сятъ медаецъ, искатъ да си сръбнатъ хо-
шафецъ. А питата мирише, мирише на
хубаво, като да се е пекла не за устата,
а за носа.

— Ехъ! кога щатъ се сбра, викатъ
дѣцата, още какво щета тамъ баба изъ
къщи? Що прави мама въ прусту?

Но ето че иде баба и носи паличникъ